ringutab, seab okkad joone ja jookseb siis õiges sihis edasi. Nägemine on tal halb, haistmine sellevastu väga hea. Kui me rahulikult ta tee peal seisame, siis võib juhtuda, et ta just meie juure jookseb, ilma et ta meid tähele paneks. Aga niipea kui ta meie saabaste külge puudutab, tõmbab ta enese ruttu kerra. Niiviisi lamab ta mõne minuti paigal, nagu midagi ära oodates, ajab enese siis jälle sirgu ja jookseb edasi.

Siil läheb õhtul ainult sellepärast jalutama, et enesele toitu otsida. Teerada mööda edasi rutates sööb ta rahulikult jalutava põuapõrnika ära ehk haarab õhtukastet maitsma tulnud vihmaussi kinni. Tee ääres on väike hiire auk. Siil peatab ja nuusutab seda hoolega, et teada saada, kas hiireke kodus või mitte. Ta leiab koha kätte, kus hiir varjul, ja hakkab kähku ninaga sealt kohalt maad kaevama. Suures hirmus unustab hiir põgenemise ja mõne minuti pärast haarab siil vaesekese kinni.

Siil saadab metsas ja põllul palju kasu; sellepärast peab mõistlik peremees temast väga lugu. Ta viib koguni siili koju — aitadest, tallidest ja mujalt hiiri püüdma. Prussakate ja ritsikate hävitamiseks pole paremat abimeest ilmas, kui siil. Ta sööb neid väga hea meelega ja on agar neid pimedas kinni püüdma, kui nad ööst pragude ja lõhede vahelt, kuhu nad päeval varju poevad, välja tulevad enestele toitu otsima.

Sügisel, kui ilmad külmaks lähevad ja puudelt lehed maha langevad, hakkab siil tõsiselt selle peale mõtlema, kuidas talveks enesele sooja aset valmistada. Ta kaevab oma suveaseme sügavamaks ja toob sinna terve kuhja lehti, õlgi ja heinu. Lehti ja õlgi korjab ta järgmiselt. Ta heidab selili lehtede sisse maha,